

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 96/2011-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. mája 2011 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho v konaní o sťažnosti Ing. K. M., K., zastúpenej advokátom JUDr. R. K., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod. sp. zn. 23 C 162/2005, za účasti Okresného súdu Košice I, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. K. M. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom

Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 162/2005 porušené boli.

2. Okresnému súdu Košice I prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 162/2005 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. Ing. K. M. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré jej je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť Ing. K. M. trovy konania v sume 471,28 € (slovom štyristosedemdesiatjeden eur a dvadsaťosem centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. R. K., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. januára 2011 doručená sťažnosť Ing. K. M., K. (ďalej aj „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. R. K., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 162/2005.

Z obsahu sťažnosti, ako aj z obsahu príslušného spisu vyplýva, že okresným súdom je pod sp. zn. 23 C 162/2005 vedené občianskoprávne konanie v právnej veci žalobkyne Ing. K. M. (pred ústavným súdom sťažovateľky, pozn.) proti žalovanému Ing. P. M. (ďalej len „žalovaný“) o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“). Návrh na začatie konania bol okresnému súdu doručený 21. septembra 2005 a bola

mu pridelená sp. zn. 23 C 162/2005. Okresný súd vykonal v čase od 11. októbra 2005 úkony súvisiace s prípravou pojednávania (výzva na zaplatenie poplatku, zistenie stanoviska žalovaného k prerokovávanej veci), ktoré bolo nariadené na 6. júl 2006. Pojednávanie bolo odročené na 27. október 2006 z dôvodu zhodných návrhov účastníkov konania, že sa pokúsia o uzavretie mimosúdnej dohody. Účastníci boli okresným súdom upovedomení o zmene termínu pojednávania na 14. december 2006 z dôvodu neprítomnosti sudkyne. Na pojednávaní konanom 14. decembra 2006 boli vypočutí účastníci konania a pojednávanie súd odročil na 15. marec 2007. Medzi týmito pojednávaniami okresný súd zabezpečoval potrebné doklady od daňového úradu, účastníkov konania a ich zamestnávateľov. Pojednávanie konané 15. marca 2007 po vypočutí zainteresovaných strán okresný súd odročil na neurčito s tým, že bude nariadené znalecké dokazovanie znalcom z odboru písmaoznalectva. Dňa 10. mája 2007 okresný súd uznesením nariadil znalecké dokazovanie znalcom Ing. J. M. a určil mu 40-dňovú lehotu na vypracovanie znaleckého posudku (od doručenia spisu); spis bol 25. júna 2007 odstúpený znalcovi, ktorý sa súdu vrátil bez doručenia. Následne okresný súd vykonal doručenie spisu prostredníctvom Obvodného oddelenia Policajného zboru T., ktoré okresnému súdu 27. augusta 2007 oznámilo, že spis bol znalcovi doručený.

Sťažovateľka v nadväznosti na doručenie spisu znalcovi poukazuje na nečinnosť znalca, keď uvádza: *„Dňa 09. 11. 2007 bola znalcovi doručená urgencia zo dňa 17. 10. 2007, v ktorej ho porušovateľ vyzval na predloženie znaleckého posudku najneskôr v lehote 5 dní odo dňa doručenia urgencie. Nakoľko znalec ani po opätovnej výzve nedoručil znalecký posudok, porušovateľ mu uznesením zo dňa 10. 12. 2007 uložil poriadkovú pokutu vo výške 2.000,- Sk.*

Dňa 10. 01. 2008 porušovateľ predĺžil lehotu na vypracovanie znaleckého posudku do 29. 02. 2008 vzhľadom na písomné podanie znalca zo dňa 19. 12. 2007, ktorým požiadal porušovateľa o predĺženie lehoty na vypracovanie znaleckého posudku o dva mesiace z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti.

Dňa 26. 03. 2008 bola znalcovi doručená ďalšia urgencia zo dňa 11. 03. 2008, vzhľadom na skutočnosť, že znalec ani v predĺženej lehote nepredložil vypracovaný

znalecký posudok. Nakoľko znalec na uvedení urgenciu nereagoval, dňa 15. 04. 2008 porušovateľ uložil znalcovi opätovne poriadkovú pokutu vo výške 5.000,- Sk.

Dňa 25. 02. 2009 znalec písomným podaním oznámil porušovateľovi, že znalecký posudok odovzdá do 31. 03. 2009. Vzhľadom však na skutočnosť, že znalec v tejto lehote znalecký posudok nepredložil, porušovateľ ho opätovnou urgenciu zo dňa 23. 04. 2009, doručenou znalcovi dňa 31. 08. 2009 vyzval na predloženie znaleckého posudku a opätovne znalca poučil o možnosti uloženia poriadkovej pokuty. Nakoľko znalec nereagoval ani na túto urgenciu, porušovateľ dňa 24. 09. 2009 uznesením uložil znalcovi poriadkovú pokutu vo výške 500,- €.

S poukazom na vyššie uvedené porušovateľ dňa 19. 10. 2009 vyzval znalca na doručenie spisového materiálu 23 C 162/2005 a upozornil ho na možnosť uloženia poriadkovej pokuty, v prípade, ak tak znalec neurobí. Výzvu na vrátenie spisového materiálu znalec neprevzal v odbernej lehote a následne aj doručovanie písomností prostredníctvom obvodného oddelenia policajného zboru bolo neúspešné. Následne dňa 19. 07. 2010 porušovateľ opätovne vyzval znalca na vrátenie spisového materiálu a zároveň ho uznesením zo dňa 19. 07. 2010 vylúčil z konania a ustanovil nového znalca.“

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že súdny znalec po doručení spisu okresného súdu nepostupoval v zmysle jeho uznesenia z 10. mája 2007 o nariadení znaleckého dokazovania. Za obdobie od 17. augusta 2007, keď spis okresného súdu bol doručený znalcovi, do jeho vrátenia okresnému súdu (2. decembra 2010) znalec nevykonal ani jeden úkon smerujúci k vypracovaniu znaleckého posudku. Počas tohto obdobia bola znalcovi predĺžená lehota na vypracovanie posudku uzneseniami okresného súdu z 10. januára 2008, 22. apríla 2008, následne mu bola uložená poriadková pokuta rozhodnutiami okresného súdu z 10. decembra 2007, 15. apríla 2008, 18. februára 2009 a 24. septembra 2009. Okresný súd na základe nečinnosti znalca ho vyzval na vrátenie súdneho spisu (19. októbra 2009). Tento úkon okresný súd urobil po oznámení Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky z 24. mája 2010 o tom, že znalec Ing. J. M. bol vyčiarknutý dňa 11. apríla 2008 zo zoznamu znalcov, tlmočníkov a prekladateľov. V tej súvislosti okresný súd uznesením z 19. júla 2010 vylúčil znalca Ing. M. a ustanovil nového znalca z daného odboru V. R.

Na základe týchto skutočností sťažovateľka dodáva, „že od doručenia spisového materiálu znalcovi dňa 17. 08. 2007 až po vylúčenie znalca z konania uznesením zo dňa 19. 07. 2010 z dôvodu nevypracovania znaleckého posudku uplynuli takmer tri roky a vo veci porušovateľ nevykonal žiaden úkon smerujúci k rozhodnutiu vo veci samej, sťažovateľ má za to, že nečinnosťou porušovateľa dochádza k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná, nakoľko porušovateľ nepostupuje vo veci ústavne konformným spôsobom.“.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti predovšetkým zdôrazňuje, „že nečinnosť porušovateľa, t. j. nevykonanie žiadneho relevantného úkonu smerujúceho k rozhodnutiu vo veci, spočíva predovšetkým v neefektívnom a pomerne laxnom postupe porušovateľa, ktorým sa domáhal vyhotovenia znaleckého posudku, v dôsledku čoho došlo k zjavným, zbytočným prietáhom v konaní...“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti náležom takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná, nečinnosťou Okresného súdu Košice I v konaní sp. zn.: 23 C/162/2005 porušené bolo.

II. Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu Košice I, aby v konaní sp. zn.: 23 C/162/2005 bezodkladne konal.

III. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 1.500 €, ktoré mu je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

IV. Okresný súd Košice I je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Uplatňovanú výšku finančného zadost'učinenia s'ťažovateľka odôvodňuje tým, „že od doručenia spisového materiálu znalcovi po jeho vylúčenie z dôvodu nevyhotovenia znaleckého posudku prešla bez akéhokoľvek výsledku doba takmer tri roky a Okresný súd Košice I nezjednal nápravu“.

Ústavný súd ešte pred predbežným prerokovaním s'ťažnosti požiadal predsedu okresného súdu o vyjadrenie k s'ťažnosti. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení sp. zn. Spr 90/10 zo 16. februára 2011 uviedol chronológiu doterajšieho postupu okresného súdu v namietanom konaní a v hodnotiacej časti konštatoval, že vec je „náročná po stránke skutkovej, nakoľko na objektívne zistenie skutkového stavu bolo potrebné nariadenie znaleckého dokazovania. Prieťahy v tomto súdnom konaní boli spôsobené v prevažnej miere ustanoveným súdnym znalcom...“.

Ústavný súd s'ťažnosť s'ťažovateľky predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 96/2011-21 zo 17. marca 2011 ju prijal na ďalšie konanie. Po prijatí s'ťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu s'ťažovateľky a predsedu okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predseda okresného súdu zároveň vyzval, aby sa vyjadril k s'ťažnosti. Právny zástupca s'ťažovateľky a predseda okresného súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení z 12. apríla 2011 oznámil, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci, pričom svoje predchádzajúce vyjadrenie k s'ťažnosti už vecne nedoplnil.

Právny zástupca s'ťažovateľky v podaní z 26. apríla 2011 v reakcii na vyjadrenia predsedu okresného súdu k s'ťažnosti zdôraznil, že k zbytočným prieťahom v namietanom konaní došlo predovšetkým neefektívnou činnosťou okresného súdu pri zabezpečovaní znaleckého posudku, a navrhol, aby ústavný súd o s'ťažnosti rozhodol tak, ako bolo navrhnuté v jej petite, pričom zároveň vyčíslil trovy právneho zastupovania s'ťažovateľky

v konaní pred ústavným súdom sumou 471,28 €. Právny zástupca sťažovateľky vyslovil súhlas s tým, aby ústavný súd v predmetnej veci upustil od ústneho pojednávania.

Vzhľadom na oznámenie právneho zástupcu sťažovateľky a predsedu okresného súdu, že netrávajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa ods. 1 sú porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná, čo je v zásade to isté právo, ktoré pre účastníka konania zaručuje čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej

ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (obdobne III. ÚS 127/03, IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľov.

1. Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je rozhodovanie o vyporiadaní BSM. Ústavný súd z obsahu spisu, z vyjadrení sťažovateľky a okresného súdu a nimi predloženej na vec sa vzťahujúcej dokumentácie nezistil žiadnu skutočnosť svedčiacu o právnej zložitosti veci, pripustil však určitú zložitosť veci po skutkovej stránke, na ktorú upozornil vo svojom vyjadrení aj predseda okresného súdu. Ústavný súd ale

zároveň konštatoval, že faktická zložitost' veci v žiadnom prípade nemôže ospravedlniť doterajšiu zjavne neprimeranú dĺžku namietaného konania.

2. Správanie sťažovateľky ako účastníka konania ústavný súd hodnotí ako aktívne a súčinnosťné, sťažovateľka reagovala na výzvy okresného súdu, zúčastňovala sa jednotlivých pojednávaní, označovala dôkazy na preukazovanie svojich tvrdení a počas celej doby konania bola zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom. V správaní sťažovateľky teda ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, v dôsledku ktorých by mohlo dôjsť k spomaleniu postupu okresného súdu.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, prostredníctvom ktorého ústavný súd zisťoval, či v namietanom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu. V súvislosti s uplatňovaním tohto kritéria ústavný súd poukázal na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej zbytočné priet'ahy v súdnom konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/2003, IV. ÚS 267/2004, IV. ÚS 182/2008).

Pri hodnotení postupu okresného súdu ústavný súd v prvom rade vzal do úvahy celkovú doterajšiu dĺžku namietaného konania, ktoré začalo dorúčením návrhu 21. septembra 2005, t. j. trvá do dňa rozhodovania ústavného súdu viac ako 5 a pol roka bez toho, aby okresný súd v ňom meritórne rozhodol, čo je aj pri zohľadnení faktickej zložitosti veci zjavne neprimerané požiadavkám vyplývajúcim z čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Doterajšiu z ústavného hľadiska neakceptovateľnú dĺžku namietaného konania spôsobila najmä neefektívna činnosť okresného súdu pri zabezpečovaní znaleckého posudku. Okresný súd nariadil znalecké dokazovanie už uznesením z 10. mája 2007 a ustanovenému znalcovi spis predložil 17. augusta 2007, pričom spis mu bol vrátený po viac ako troch rokoch bez vyhotovenia znaleckého posudku. Okresný súd síce ustanovenému znalcovi uložil viackrát v priebehu konania poriadkové pokuty v súvislosti

s jeho nečinnosťou, ale uplatňovanie týchto poriadkových opatrení bolo zjavne neefektívne, keďže okresný súd mohol a mal zistiť, že ustanovený znalec bol už dňom 11. apríla 2008 vyčiarknutý zo zoznamu znalcov, tlmočníkov a prekladateľov vedeného Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. V nadväznosti na uvedené zistenie ústavný súd poukazuje aj na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého všeobecný súd v rozsahu svojej právomoci nesie zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu znalca pri vypracovaní znaleckého posudku (napr. III. ÚS 111/01, III. ÚS 56/02, IV. ÚS 207/08).

Na tomto základe ústavný súd vzhľadom na doterajšiu zjavne neprimeranú dĺžku namietaného konania a neefektívnu činnosť okresného súdu pri zabezpečovaní znaleckého dokazovania rozhodol, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 162/2005 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

Vzhľadom na skutočnosť, že namietané konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu ešte právoplatne skončené, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy okresnému súdu prikázal, aby v ďalšom období v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 162/2005 konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadostučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného zadostučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka žiadala aj o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 1 500 € z dôvodov uvedených v sťažnosti.

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadost'učinenia. Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Pri určení jeho výšky ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci, najmä doterajšiu zjavne neprimeranú dĺžku namietaného konania, charakter zbytočných priet'ahov spôsobených okresným súdom a správanie sťažovateľky ako účastníčky konania ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadost'učinenia v sume požadovanej sťažovateľkou primerané okolnostiam prípadu (bod 3 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. R. K.

Ústavný súd pri rozhodovaní o úhrade trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2010, ktorá bola 741 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2011. Úhradu priznal za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, spísanie sťažnosti, ďalšie podanie doručené ústavnému súdu 26. apríla 2011) podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a b) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“), a to za každý úkon po 123,50 €, čo spolu s režijným paušálom trikrát 7,41 €

a zvýšením odmeny o 20 % DPH (právny zástupca sťažovateľky je platiteľom DPH) predstavuje sumu 471, 28 € (bod 4 výroku tohto nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. mája 2011